

værge sig mod den rasende Moder, der snart søgte at entre op ad hans Ben, snart med ulykkelig Mine vendte sig mod den unge Pige, som om den var vant til dér at søge Beskyttelse. Pigen bad for det stakkels Dyr, skønt heller ikke hun kunde lade være med at smile lidt. Men Drengen vilde ikke slippe sit Bytte og blev ved at danse rundt i Gaarden med den mjavende Kat i Hælene.

Inde bag Dagligstuevinduet stod Emanuel stille og iagttog denne Scene. Hans Blik hvilede især paa den unge Pige, i hvem han øjeblikkeligt havde genkendt Husets Datter. Han havde tænkt sig hende noget højere og anseligere; men til Gengæld røbede hendes lille tætbyggede Skikkelse en særegen Alvor parret med en saadan Ungdomsfriskhed, at han havde ondt ved at løsrive sig fra sin Beskuen.

Da Drengen blev ved at fortsætte med sin Leg, fandt han det dog rigtigst ikke at tøve længere med at give sin Nærværelse til Kende. Han gik tilbage gennem den Dør, han var kommen ind af, og traadte ud paa Stenflisen foran Forstuen.

Idet de to Søkende fik Øje paa ham, udstødte de bægge et lille Raab af Forfærdelse. Mørkerød i Kinderne løste den unge Pige hurtigt Kjolesnippen